

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে আধাকল্প যাৰ ভক্তি কৰিলা, সেই পিতাই নিজেই তোমালোকক পঢ়াই আছে, এই পঢ়াৰ দ্বাৰাই তোমালোক দেৱী-দেৱতা হোৱা”

প্ৰশ্ন: যোগবলৰ লিষ্টৰ চমৎকাৰ কি?

উত্তৰ: তোমালোক সন্তানসকলে যোগবলৰ লিষ্টৰ দ্বাৰা ছেকেণ্ডত ওপৰলৈ উঠি যোৱা অৰ্থাৎ ছেকেণ্ডত তোমালোকে জীৱনমুক্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ পাই যোৱা। তোমালোকে জানা যে চিৰি নামিবলৈ 5 হাজাৰ বছৰ লাগিল আৰু উঠোঁ ছেকেণ্ডত, এয়াই হৈছে যোগবলৰ চমৎকাৰ। পিতাৰ স্মৃতিৰে সকলো পাপ খণ্ডন হৈ যায়। আত্মা সতোপ্ৰধান হৈ যায়।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বহি বুজায়। আত্মিক পিতাৰ মহিমাতো সন্তানসকলক শুনাইছে। তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ, সত্য-চৈতন্য-আনন্দ স্বৰূপ হয়। শান্তিৰ সাগৰ হয়। তেওঁক সকলো বেহদৰ প্ৰশস্তি (মহিমা) দিয়া হয়। এতিয়া পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। আৰু এই সময়ত যি মনুষ্য আছে সকলোৱে জানে যে আমি হৈছোঁ ভক্তিৰ সাগৰ। ভক্তিত যি আটাইতকৈ তীক্ষ্ণ হয় তেওঁ মান পায়। এই সময়ত কলিযুগত হৈছে ভক্তি, দুখ। সত্যযুগত হৈছে জ্ঞানৰ সুখ। এনেকুৱা নহয় যে তাত জ্ঞান আছে। গতিকে এই মহিমা কেৱল এজন পিতাৰেই আৰু সন্তানসকলৰ মহিমাও আছে কিয়নো পিতাই সন্তানসকলক পঢ়ায় অথবা যাত্ৰা শিকায়। পিতাই বুজাইছে দুই প্ৰকাৰৰ যাত্ৰা আছে। ভক্তসকল তীৰ্থলৈ যায়, চাৰিওফালে পৰিক্ৰমা লগায়। গতিকে যিমান সময় চাৰিওফালে পৰিক্ৰমা লগায়, সিমান সময় বিকাৰত নাযায়। মদ আদি ছিঃ ছিঃ কোনো বস্তু খোৱা-বোৱা নকৰে। কেতিয়াবা বদীনাথ, কেতিয়াবা কাশীত পৰিক্ৰমা লগায়। ভগৱানৰ ভক্তি কৰে। এতিয়া ভগৱানতো এজন হ'ব লাগে নহয় জানো। চাৰিওফালেতো পৰিক্ৰমা লগাব নালাগে! শিৱবাবাৰ তীৰ্থৰো পৰিক্ৰমা লগায়। সকলোতকৈ ডাঙৰ বাৰানসীৰ তীৰ্থৰ গায়ন কৰা হৈছে, যাক শিৱৰ পুৰী বুলি কয়। চাৰিওফালে যায় কিন্তু যাৰ দৰ্শন কৰিবলৈ যায় অথবা যাৰ ভক্তি কৰে, তেওঁৰ জীৱন বৃত্তান্ত (বায়'গ্ৰাফি), বৃত্তিৰ (অক্যুপেশ্বনৰ) বিষয়ে কোনেও গম নাপায় সেইবাবে তাক কোৱা হয় অন্ধশ্ৰদ্ধা। কৰোবাৰ পূজা কৰা, মূৰ দোঁওৱা আৰু তেওঁৰ জীৱন কাহিনীৰ বিষয়ে নজনা, তাক কোৱা হয় অন্ধবিশ্বাস (ব্লাইণ্ড ফেইঠ)। ঘৰতো মানে, দেৱীসকলৰ কিমান পূজা কৰে, মাটিৰ অথবা পাথৰৰ দেৱী সাজি তেওঁলোকক বহুত সজায়। ধৰি লোৱা লক্ষ্মীৰ চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰে, তেওঁক সোধা এওঁৰ জীৱন বৃত্তান্তৰ বিষয়ে কোৱা তেতিয়া ক'ব সত্যযুগৰ মহাৰাণী আছিল। ত্ৰেতাত আকৌ সীতা আছিল। বাকী এওঁলোকে কিমান সময় ৰাজত্ব কৰিলে, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজত্ব কেতিয়াৰ পৰা কেতিয়ালৈ চলিল, এয়া কোনেও নাজানে। মনুষ্যই ভক্তিমাৰ্গত যাত্ৰাত যায়, এই সকলোবোৰ হৈছে ভগৱানক লগ পোৱাৰ উপায়। শান্ত পঢ়া এইটোও হৈছে ভগৱানক লগ পোৱাৰ উপায়। কিন্তু ভগৱান আছে ক'ত? ক'ব তেওঁতো সৰ্বব্যাপি হয়।

এতিয়া তোমালোকে জানা পঢ়াৰ দ্বাৰা আমি এয়া (দেৱী-দেৱতা) হওঁ। পিতাই নিজেই আহি পঢ়ায়, যাক লগ পাবৰ বাবে আধাকল্প ভক্তিমাৰ্গ চলে। কয় বাবা পাবন কৰি তোলা আৰু নিজৰ পৰিচয়ো দিয়া যে আপুনি কোন? বাবাই বুজাইছে যে তোমালোক আত্মা বিন্দু হোৱা, আত্মাইহে ইয়াত শৰীৰ পাইছে, সেইবাবে ইয়াত কৰ্ম কৰে। দেৱতাসকলৰ বাবে ক'ব যে এওঁলোকে সত্যযুগত ৰাজত্ব কৰি গৈছে। খ্ৰীষ্টিয়ান লোকসকলেতো ভাবে যথাযথ গড় ফাদাৰে স্বৰ্গ (পেৰাডাইজ) স্থাপন কৰিলে। আমি তাত নাছিলোঁ। ভাৰতত স্বৰ্গ আছিল, তেওঁলোকৰ বুদ্ধি তথাপিও ভাল। ভাৰতবাসী সতোপ্ৰধানো হয় আৰু তমোপ্ৰধানো হয়। তেওঁলোকে (খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে) ইমান সুখ দেখা নাপায় গতিকে দুখো ইমান দেখা নাপায়। এতিয়া অস্তিমৰ খ্ৰীষ্টিয়ানলোকসকল কিমান সুখী। প্ৰথমতেতো তেওঁলোক গৰিব আছিল। পইচাতো পৰিশ্ৰম কৰি উপাৰ্জন কৰা হয় নহয় জানো। প্ৰথমে যীশুখীষ্ট আহিল, তাৰপাছত তেওঁৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হয়, বুদ্ধি হৈ গৈ থাকে। একৰ পৰা দুই, দুইৰ পৰা চাৰি..... তাৰপাছত এনেকৈ বুদ্ধি হৈ গৈ থাকে। এতিয়া চোৱা খ্ৰীষ্টিয়ানৰ বৃক্ষ কিমান বাঢ়ি গ'ল। আধাৰ হৈছে - দেৱী-দেৱতা বংশ। সেইটো আকৌ ইয়াত এই সময়ত প্ৰতিষ্ঠা হয়। প্ৰথমে এক ব্ৰহ্মা তাৰপাছত ব্ৰাহ্মণৰ তোলনীয়া (এড'প্টেড) সন্তান বৃদ্ধি পায়। পিতাই পঢ়ায় গতিকে বহুত ব্ৰাহ্মণ হৈ যায়। প্ৰথমতে এই এজন আছিল। এজনৰ পৰা কিমান বৃদ্ধি হৈছে। কিমান হ'বলগীয়া আছে। যিমান সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী দেৱতা আছিল, সেই সকলো হ'বলগীয়া আছে। প্ৰথমতে হৈছে এজন পিতা, তেওঁৰ আত্মাতো আছেই। পিতাৰ আমি আত্মা সন্তান কিমান আছে? আমাৰ সকলো আত্মাৰ এজনেই অনাদি পিতা। আকৌ সৃষ্টিৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকে। সকলো মনুষ্যতো সদায় নাই নহয় জানো। আত্মাসকলে ভিন্ন ভিন্ন

ভূমিকা পালন কৰিব লাগে। এই বৃষ্ণৰ প্ৰথম প্ৰথম কাণ্ড হৈছে দেৱী-দেৱতাসকলৰ, আকৌ তাৰ পৰা ঠাল-ঠেঙুলি ওলাইছে। গতিকে পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায় – সন্তানসকল, মই আহি কি কৰোঁ? আত্মাতেই ধাৰণা হয়। পিতাই বহি শুনায় -মই কেনেকৈ আহিলোঁ? তোমালোক সকলো সন্তান যেতিয়া পতিত হোৱা তেতিয়া স্মৰণ কৰা। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে তোমালোক সুখী আছিল। সেয়েহে স্মৰণ কৰা নাছিল। দ্বাপৰৰ পাছত যেতিয়া দুখ বেছি হ'ল তেতিয়া আহান কৰিলা - হে পৰমপিতা পৰমাত্মা বাবা। হয় সন্তানসকল, শুনিলোঁ। কি বিচৰা? বাবা আপুনি আহি পতিতসকলক পাৰন কৰি তোলাক। বাবা আমি বহুত দুখী, পতিত। আমাক আহি পাৰন কৰি তোলাক। কৃপা কৰক, আশীৰ্বাদ কৰক। তোমালোকে মোক আহান কৰিছা - বাবা, আহি পতিতসকলক পাৰন কৰি তোলাক। পাৰন সত্যযুগক কোৱা হয়। এয়াও পিতাই নিজে বহি শুনায়। নাটকৰ পৰিকল্পনা (ড্ৰামাৰ প্লেন) অনুসৰি যেতিয়া সংগমযুগ হয়, সৃষ্টি পুৰণি হয় তেতিয়া মই আহোঁ।

তোমালোকে বুজি পোৱা সন্ন্যাসীও দুই প্ৰকাৰৰ। তেওঁলোক হ'ল হঠযোগী, তেওঁলোকক ৰাজযোগী বুলি কোৱা নহয়। তেওঁলোকৰ হৈছে হৃদৰ (সীমিত) সন্ন্যাস। ঘৰ-সংসাৰ এৰি জংঘলত থাকেগৈ। গুৰুসকলৰ অনুগামী হৈ যায়। গোপীচন্দ ৰজাৰ কাৰণেও এটা কাহিনী শুনায়। তেওঁ ক'লে তোমালোকে ঘৰ-সংসাৰ কিয় এৰা? ক'লে যোৱা? শাস্ত্ৰত বহুত কাহিনী আছে। এতিয়া তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলে ৰজাসকলকো গৈ জ্ঞান আৰু যোগ শিকোৱা। এখন অষ্টাবহু গীতাও আছে, য'ত দেখুৱায় - ৰজাৰ বৈৰাগ্য জন্মিল, ক'লে কোনোবাই মোক পৰমাত্মাৰ সৈতে সাক্ষাৎ কৰাই দিয়া। ঢোল পিটি শুনাই দিলে। সেয়া এয়াই সময়। তোমালোকে গৈ ৰজাসকলক জ্ঞান দিয়া নহয়, পিতাৰ সৈতে সাক্ষাৎ কৰাবলৈ। যেনেকৈ তোমালোকে সাক্ষাৎ পালা গতিকে আনকো সাক্ষাৎ কৰাই দিবলৈ চেষ্টা কৰা। তোমালোকে কোৱা - আমি আপোনালোকক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তুলিম, মুক্তি-জীৱনমুক্তি দিম। তাৰপাছত তেওঁলোকক কোৱা শিৱবাবাক স্মৰণ কৰক, আন কাকোৱেই নহয়। তোমালোকৰ ওচৰতো আৰম্ভণিত বহি বহি ইজনে সিজনক দেখি ধ্যানত গুচি গৈছিল নহয়। বহুত আশ্চৰ্য লাগিছিল। পিতা আছিল নহয় এওঁৰ শৰীৰত, সেইবাবে চমৎকাৰ দেখুৱাইছিল। সকলোৰে ৰচি টানি লৈছিল। বাপদাদা একত্ৰিত হৈ গ'ল নহয় জানো। কবৰস্থান সাজিছিল। সকলো পিতাৰ স্মৃতিত শুই যোৱা। সকলো ধ্যানত গুচি গৈছিল। এই সকলোবোৰ শিৱবাবাৰ চতুৰালি আছিল। ইয়াকে আকৌ বহুতে যাদু বুলি ভাবিবলৈ ধৰিলে। এয়া আছিল শিৱবাবাৰ খেল। পিতা যাদুকৰ, সদাগৰ, ৰত্নাকৰ হয় নহয় জানো। ধোবাও হয়, সোণাৰীও হয়, উকিলো হয়। সকলোকে ৰাৱণৰ কাৰাগাৰৰ (জেইলৰ) পৰা মুক্ত কৰে। তেওঁকেই সকলোৱে আহান কৰে - হে পতিত-পাৰন, হে দুৰৈৰ দেশৰ নিবাসী... আমাক আহি পাৰন কৰি তোলাক। আহাও পতিত সৃষ্টিত, পতিত শৰীৰত আহি আমাক পাৰন কৰি তোলাক। এতিয়া তোমালোকে তাৰো অৰ্থ বুজি পোৱা। পিতা আহি কয় - তোমালোক সন্তানসকলে ৰাৱণৰ দেশত মোক আহান কৰিছা, মইতো পৰমধামত বহি আছিলোঁ। স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰিবৰ কাৰণে মোক নৰক ৰাৱণৰ দেশত আহান কৰিলা যে এতিয়া সুখধামলৈ লৈ বলাক। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক লৈ যাওঁ নহয়। গতিকে এয়া হৈছে নাটক। মই তোমালোকক যি ৰাজ্য দিছিলোঁ সেয়া পূৰ্বা হ'ল আকৌ দ্বাপৰৰ পৰা ৰাৱণ ৰাজ্য চলে। 5 বিকাৰত অৱনমিত হ'ল, জগন্নাথ পুৰীত তাৰ আকৌ চিত্ৰও আছে। প্ৰথম নম্বৰত যি আছিল তেৱেই পুনৰ ৪4 জন্ম লৈ এতিয়া অন্তিমত আছে পুনৰ তেৱেই প্ৰথম নম্বৰত যাব লাগে। এই ব্ৰহ্মা বহি আছে, বিষ্ণুও বহি আছে। এওঁলোকৰ পৰস্পৰ কি সম্পৰ্ক? জগতত কোনেও নাজানে। ব্ৰহ্মা-সৰস্বতীও আচলতে সত্যযুগৰ মালিক লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আছিল। এতিয়া নৰকৰ মালিক। এতিয়া এওঁলোকে তপস্যা কৰি আছে - এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হবৰ বাবে। দেলৱাড়া মন্দিৰত পূৰ্বা স্মাৰক আছে। পিতাও ইয়ালৈকে আহিছে সেইকাৰণে এতিয়া লিখেও - আবু হৈছে সকলো তীৰ্থৰ ভিতৰত, সকলো ধৰ্মৰ তীৰ্থ ভিতৰত মুখ্য তীৰ্থ কিয়নো ইয়াতেই পিতা আহি সকলো ধৰ্মৰ সংগতি কৰে। তোমালোক শান্তিধাম হৈ পুনৰ স্বৰ্গলৈ যোৱা। বাকী সকলো শান্তিধামলৈ গুচি যায়। সেয়া হৈছে জড় স্মাৰক, এয়া হৈছে চৈতন্য। যেতিয়া তোমালোক চৈতন্য ৰূপত সেয়া হৈ যাবা তেতিয়া আকৌ এই মন্দিৰ আদি সকলো নাশ হৈ যাব। পুনৰ ভক্তি মাৰ্গত এই স্মাৰক নিৰ্মাণ কৰিব। এতিয়া তোমালোকে স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছা। মনুষ্যই ভাবে - স্বৰ্গ ওপৰত আছে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে এই ভাৰতেই স্বৰ্গ আছিল, এতিয়া নৰক। এই চক্ৰ দেখিলেই গোটেই জ্ঞান উদয় হৈ যায়। দ্বাপৰৰ পৰা অন্য অন্য ধৰ্মবোৰ আহে গতিকে এতিয়া চোৱা কিমান ধৰ্ম আছে। এয়া হৈছে লৌহযুগ (কলিযুগ)। এতিয়া তোমালোক সংগমত আছা। সত্যযুগত যাবৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰা। কলিযুগত হৈছে সকলো পাথৰ বুদ্ধিৰ। সত্যযুগত হৈছে পাৰস বুদ্ধিৰ। তোমালোকেই পাৰসবুদ্ধিৰ আছিল। তোমালোকেই আকৌ পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈছে, পুনৰ পাৰস বুদ্ধিৰ হ'ব লাগে। এতিয়া পিতাই কয় - তোমালোকে মোক আহান কৰিছা সেয়েহে মই আহিছোঁ আৰু তোমালোকক কওঁ - কাম বিকাৰক জয় কৰা তেতিয়া জগতজিৎ হ'বগৈ। এইটো হৈছে মুখ্য বিকাৰ। সত্যযুগত হৈছে সকলো নিৰ্বিকাৰী। কলিযুগত হৈছে বিকাৰী।

পিতাই কয়, এতিয়া নিৰ্বিকাৰী হোৱা। 63 জন্ম বিকাৰত গ'লা। এতিয়া এই অন্তিম জন্ম পবিত্ৰ হোৱা। এতিয়া সকলো

মৰিবও লাগিব। মই স্বৰ্গ স্থাপনা কৰিবলৈ আহিছোঁ গতিকে এতিয়া মোৰ শ্ৰীমতত চলা। মই যি কণ্ট সেয়া শুনা। এতিয়া তোমালোকে পাথৰবুদ্ধিক পাৰসবুদ্ধি কৰি তোলাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। তোমালোকেই পূৰ্বা চিৰি নামি আহা আকৌ উঠা। তোমালোক যেন জিনৰ দৰে। জিনৰ কাহিনী আছে নহয় - সি কলে কাম দিয়া তেতিয়া বজাই ক'লে - বাৰু চিৰি নামা আৰু উঠা। বহুত মনুষ্যই কয় - ভগৱানৰ কি প্ৰয়োজন আছিল যে চিৰি উঠায় আৰু নমায়। ভগৱানৰ কিনো হ'ল যে এনেকুৱা চিৰি বনালে! পিতাই বুজায় - এয়া হৈছে অনাদি খেল। তোমালোকে 5 হাজাৰ বছৰত 84 জন্ম লৈছা। 5 হাজাৰ বছৰ তোমালোকৰ চিৰি নামোতে লাগিল আকৌ ছেকেণ্ডত ওপৰলৈ উঠা। এয়া হৈছে তোমালোকৰ যোগবলৰ লিফট। পিতাই কয় - স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব। পিতা আহিলে তেতিয়া ছেকেণ্ডত তোমালোক ওপৰলৈ উঠি যোৱা আকৌ চিৰি নামোতে 5 হাজাৰ বছৰ লাগিল। কলাসমূহ কম হৈ গৈ থাকে। উঠিবলৈতো লিফট আছে। ছেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি। সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। আকৌ লাহে লাহে তমোপ্ৰধান হ'ব। 5 হাজাৰ বছৰ লাগে। বাৰু, আকৌ এটা জন্মত তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। এতিয়া যিহেতু মই তোমালোকক স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী দিওঁ গতিকে তোমালোক পবিত্ৰ কিয় নহ'ব। কিন্তু 'কামেশু' (কাম বিকাৰৰ বশীভূত), 'ক্ৰোধেশু' ও (ক্ৰোধৰ বশীভূতও) আছে নহয়। বিকাৰত লিপ্ত হ'ব নাপালে স্ত্ৰীক মাৰে, বাহিৰত উলিয়াই দিয়ে, জুই লগাই দিয়ে। অবলাসকলৰ ওপৰত কিমান অত্যাচাৰ হয়। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) জগতৰ মালিক হ'বলৈ বা বিশ্বৰ বাদশ্বাহী ল'বলৈ মুখ্য কাম বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগে। সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী নিশ্চয় হ'ব লাগে।

(2) যেনেকৈ আমি পিতাক পাইছোঁ তেনেকৈ সকলোকে পিতাৰ সৈতে সাক্ষাৎ কৰোৱাৰ চেষ্টা কৰিব লাগে। পিতাৰ সত্য পৰিচয় দিব লাগে। সঁচা যাত্ৰা শিকাৰ লাগে।

বৰদান: শান্তিৰ (মৌনতাৰ; চাইলেন্সৰ) শক্তিৰ দ্বাৰা ছেকেণ্ডত সকলো সমস্যাৰ সমাধান কৰোঁতা একান্তবাসী হোৱা যেতিয়া যিকোনো নতুন বা শক্তিশালী আৱিষ্কাৰ (ইনভেনছন) কৰে তেতিয়া গোপনে (আগুৰগ্ৰাউণ্ড) কৰে। ইয়াত একান্তবাসী হোৱাটোৱেই হৈছে 'আগুৰগ্ৰাউণ্ড'। যিখিনি সময় পোৱা, কামা-কাজ কৰিও, শুনোঁতে-শুনাওঁতে, নিৰ্দেশনা (ডাইৰেক্সন) দিওঁতেও এই দেহৰ জগত আৰু দেহ বোধৰ পৰা মৌনতালৈ (শান্ত অৱস্থালৈ) গুচি যোৱা। এইটো অভ্যাস বা অনুভৱ কৰা আৰু কৰোৱাৰ অৱস্থাই সকলো সমস্যাৰ সমাধান কৰি দিব, ই এক ছেকেণ্ডত যিকোনো লোককে শান্তি বা শক্তিৰ অনুভূতি কৰাই দিব। যিয়েই সন্মুখত আহিব তেওঁ এইটো অৱস্থাত সাক্ষাৎকাৰৰ অনুভৱ কৰিব।

শ্লোগান: ব্যৰ্থ সংকল্প বা বিকল্পৰ পৰা কাষৰীয়া হৈ আত্মিক স্থিতিত থকা মানেই যোগযুক্ত হোৱা।

!! ওঁম শান্তি !!